

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **nezl. R. T.**
zastoupen otcem: M. T.
právně zastoupen Mgr. Vratislavem Tauberem
advokátem společnosti HLADÍK & TAUBER, advokátní kancelář,
v.o.s.
sídlem Lidická 960/81, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. března 2025, č. j. OAM- 1632/P-P07-ZA13-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal u krajského soudu dne 25. 4. 2025 žalobu proti shora označenému rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl, že se žalobcova žádost o mezinárodní ochranu podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném ke dni vydání

napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o azylu“), zamítá jako zjevně nedůvodná.

2. Rozhodnutí bylo odůvodněno v podstatě tím, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti nezletilého žalobce o mezinárodní ochranu je legalizace pobytu na území České republiky. Žalobce pochází ze země, kterou Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Žalobce má za to, že nebyly dány předpoklady k tomu, aby jeho žádost byla posouzena jako zjevně nedůvodná.
4. Žalobce uvedl, že rovněž jeho rodiče a jeho nezl. sestra jsou žadateli o mezinárodní ochranu a že jejich žádosti s jeho žádostí úzce souvisí. Matka žalobce podala dne 3. 3. 2019 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, otec žalobce společně s nezl. sestrou podali dne 3. 3. 2019 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Žalovaný ve všech třech případech rozhodl tak, že se mezinárodní ochrana neuděluje. Proti těmto rozhodnutím podali matka žalobce, otec žalobce a nezl. sestra žalobce ke Krajskému soudu v Praze žaloby. Tato řízení byla usnesením Krajského soudu v Praze spojena ke společnému řízení a věci jsou nadále vedeny pod sp. zn. 48 Az 12/2023.
5. Žalovaný posoudil žádost žalobce jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, neboť žalobce pochází z Arménie, kterou hodnotil jako bezpečnou zemi původu. Arménie přitom byla na seznam bezpečných zemí původu, jenž je součástí vyhlášky č. 328/2015 Sb., zařazena s účinností od 1. 10. 2023. Při posuzování žádostí podaných žadateli pocházejícími z Arménie před tímto okamžikem nelze z povahy věci procesních zjednodušení v souvislosti s institutem tzv. bezpečné země využít, a tyto je třeba posuzovat standardním způsobem. Právě takovými žádostmi jsou i shora uvedené žádosti rodičů a nezl. sestry žalobce, o kterých bylo žalovaným rozhodováno.
6. Žalobce má za to, že s ohledem na úzkou provázanost jeho azylového příběhu s azylovým příběhem rodičů a jeho starší sestry měl žalovaný rovněž i jeho žádost posoudit ve standardním režimu. Právě takový postup by byl v souladu se zásadou legitimního očekávání. Žalobce se přitom v České republice narodil a žije zde společně se svými rodiči, kteří o něj pečují, a se svou starší sestrou a bez péče svých rodičů se s ohledem na útlý věk neobejde.
7. Žalovaný pak měl rovněž v rámci napadeného rozhodnutí vzít v potaz i nejlepší zájem žalobce. V případě nezletilého dítěte, kterým žalobce je, je totiž třeba vzít v úvahu mezinárodní závazky České republiky, mezi které patří mj. Úmluva o právech dítěte, ze které plyne, že by při rozhodování, které se týká dětí, měl být vždy vzat v úvahu nejlepší zájem takového dítěte.
8. Žalovaný se však o identifikaci nejlepšího zájmu žalobce a jeho promítnutí do svého rozhodnutí vůbec nepokusil. Pokud by tak však učinil, musel by nutně dojít k závěru, že v zájmu žalobce je setrvat v České republice, neboť se zde narodil a vyrůstá zde. Pokud se jedná o Arménii, tak v této zemi nikdy nebyl.
9. Žalobce současně dodává, že si je vědom toho, že nejlepší zájem dítěte není samostatným důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Nejlepší zájem dítěte je však třeba chápat i jako princip, který by měl nalézt svůj odraz v rámci procesu posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Právě s ohledem na něj měl žalovaný přistoupit k posouzení žádosti

žalobce ve standardním režimu a zabývat se žalobcem uvedenými důvody žádosti a nikoli v režimu zjednodušeném, ve kterém se žalovaný omezil pouze na zjištění, že Arménii lze považovat za bezpečnou zemi původu.

10. Žalobce závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

11. Žalovaný uvedl, že dle jeho názoru je napadené rozhodnutí plně v souladu s legislativou. Otec žalobce jakožto jeho zástupce neuvedl žádné azylově relevantní okolnosti, kterým by byl nezletilý žalobce v případě návratu do země původu vystaven. Rodičům žalobce nebyla v ČR udělena žádná z forem mezinárodní ochrany, žalovaný jednotlivá rozhodnutí do správního spisu žalobce založil. Obě řízení jsou v tuto chvíli předmětem soudního přezkumu.
12. Navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.). O věci samé rozhodl bez jednání, neboť účastníci řízení souhlasili s takovým projednáním věci (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
14. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že se žalobce narodil dne 13. 10. 2024 v Havlíčkově Brodě, dne 27. 11. 2024 podal za žalobce jeho otec žádost o mezinárodní ochranu a dne 7. 1. 2025 poskytl údaje k žádosti o mezinárodní ochranu. Konkrétně sdělil, že žalobce je jezidské národnosti, arménské státní příslušnosti, křesťanského vyznání a bez politického přesvědčení. Jeho zdravotní stav je dobrý. Nikdy nepobýval v žádném jiném státě Evropské unie, ani neměl víza nebo povolení k pobytu v jiných státech. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že chtějí být v České republice s rodinou, líbí se jim tu, pracují tady a mají tu byt. Žalobcův otec navíc vyjádřil obavy z vojenské služby v Arménii, kterou by měl žalobce v budoucnu konat.
15. Žalobcův zákonný zástupce nepředložil v průběhu správního řízení žádné doklady osvědčující totožnost a státní příslušnost žalobce. Žalovaný přijal jako dostatečné k prokázání jeho totožnosti a státní příslušnosti čestné prohlášení zákonného zástupce učiněné dne 7. 1. 2025.
16. Ve správním spise jsou dále založeny informace, které správní orgán shromáždil v průběhu správního řízení, a to Informace OAMP, Arménie – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 7. března 2023; Arménie – Hodnocení Arménie jako bezpečné země původu, ze dne 4. září 2024.
17. V souladu s ustanovením § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), se zákonný zástupce žalobce seznámil s podklady rozhodnutí dne 10. 2. 2025, vyjádřit se k nim nechtěl.
18. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005- 130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
19. Zároveň podotýká, že podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí

správního orgánu tak platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítnému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu; k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. června 2005, 5 č. j. 7 Afs 104/2004-54 nebo např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. července 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42 (veškerá judikatura citovaná v tomto rozhodnutí je dostupná na www.nssoud.cz).

20. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou, neboť shledal naplnění podmínek ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu.
21. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je v případě žalobce skutečnost, že chtějí být v České republice s rodinou, líbí se jim tu, pracují tady a mají tu být.
22. Soud při přezkoumávání napadeného rozhodnutí vycházel z této právní úpravy.
23. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu *se jako zjevně nedůvodná zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.*
24. Podle § 16 odst. 4 téhož zákona *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
25. Podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu *se rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště,*
 1. *ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu,*
 2. *který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a,*
 3. *který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a*
 4. *který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.*
26. Podle § 2 bodu 3. vyhlášky Ministerstva vnitra, č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „vyhláška“), Česká republika považuje Arménii od 1. 10. 2023 za bezpečnou zemi původu.

27. Soud nejprve uvádí, že institut bezpečné země původu podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu vychází ze směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále též „procedurální směrnice“). Podle čl. 36 odst. 1 této směrnice lze zemi považovat za bezpečnou zemi původu ve vztahu k jednotlivému žadateli jedině v případě, že nepředložil žádné závažné důvody vyvracející takový závěr (srov. rozsudky NSS ze dne 24. 2. 2023, čj. 4 Azs 426/2021-37, nebo ze dne 27. 5. 2022, čj. 5 Azs 361/2021-31).
28. Žalobce namítal, že s ohledem na úzkou provázanost jeho azylového příběhu s azylovým příběhem rodičů a jeho starší sestry měl žalovaný rovněž i jeho žádost posoudit ve standardním režimu. Právě takový postup by byl v souladu se zásadou legitimního očekávání.
29. K tomu zdejší soud uvádí, že posuzování nedůvodnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany je tzv. zkráceným řízením. V tomto případě musí být rozhodnuto nejpozději do 90 dnů ode dne poskytnutí podrobnějších údajů k žádosti. Dlužno dodat, že této povinnosti žalovaný dostál a rozhodl v zákonné lhůtě. Zároveň je třeba podotknout, že vzhledem ke specifické povaze a rychlosti tohoto řízení platí, že u rozhodnutí vydaných podle § 16 zákona o azylu přezkoumává správní orgán i soud pouze to, zda byly dány důvody pro aplikaci tohoto ustanovení. Nezkoumá již, zda byly dány důvody podle § 12 až § 14a zákona o azylu. *„Jakkoli tak neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu, jejichž žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná, obvykle v žalobě a následně v kasační stížnosti zdůvodňují, proč u nich byly dány důvody podle § 13 či § 14 azylového zákona, popřípadě dodávají zcela nová tvrzení, jež mají dokazovat jejich odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 azylového zákona, soud může posuzovat již jen to, zda bylo namíste jejich žádost na podkladě tvrzení v ní obsažených zamítnout podle § 16 azylového zákona či nikoliv“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 1 Azs 8/2003 - 90).
30. Žalovaný proto s ohledem na shora uvedené nepochybil, pokud neposoudil žalobcovu žádost ve standardním režimu.
31. Soud byl v rámci přezkumu omezen na zodpovězení otázky, zda si žalovaný opatřil dostatečné podklady pro zjištění skutkového stavu věci a zda mohl, na základě tvrzení žalobce učiněného v průběhu správního řízení, konstatovat nedůvodnost jeho žádosti. Shodné závěry zastává i Nejvyšší správní soud: *„Pokud stěžovatelka pouze obecně namítá, že krajský soud i správní orgán nesprávně posoudily právní otázku, zda lze na její případ vztáhnout § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., a že správní rozhodnutí neodpovídá § 47 odst. 3 správního řádu, posoudí Nejvyšší správní soud, zda si správní orgán opatřil dostatek důkazů, na jejichž základě zjistil přesně a úplně skutkový stav věci, a zda je vyhodnotil v kontextu platné právní úpravy.“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2004, č. j. 7 Azs 52/2003 - 44). Nadepsaný soud má za to, že závěry plynoucí z citované judikatury jsou přílehavé i k předmětné věci, a to i v kontextu samotného smyslu a cíle, který na toto zkrácené řízení klade právní úprava.
32. V dané věci je předmětem soudního přezkumu rozhodnutí, kterým byla žádost žalobce o mezinárodní ochranu žalovaným vyhodnocena jako zjevně nedůvodná. Soud byl proto povolán k posouzení, zda byly splněny podmínky výše citovaného § 16 odst. 2 zákona o azylu, podle kterého žalovaný ve věci žalobce postupoval. Vzhledem k tomu, že Arménie je bezpečná země původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu ve spojení s § 2 bodem 3. vyhlášky, bylo na žalobci, aby prokázal, že v jeho případě tento stát za takovou

zemi považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení (viz zejména rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS, na který odkazoval též žalovaný). Oproti jiným azylovým řízením je tedy v těchto případech především na žadateli, aby věrohodně tvrdil skutečnosti vyvracející uvedenou zákonnou premisu a označil tomu odpovídající důkazy. Závažné důvody, které by vyvracely závěr o tom, že Arménii lze považovat za bezpečnou zemi původu, však žalobce dle názoru soudu neprokázal.

33. Zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle výše citovaného ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu je, jak již bylo nastíněno shora, vázáno na splnění dvou podmínek. První podmínkou je to, že žadatel pochází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu. Krajskému soudu v tomto směru nevyvstaly žádné pochybnosti.
34. Druhou podmínkou pro konstatování zjevné nedůvodnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany je pak to, že žadatel prokáže v řízení o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho individuálním případě stát jeho původu za takovou zemi (bezpečnou zemi původu) považovat nelze.
35. Žalobce žádné skutečnosti, na základě nichž byl nebylo možné v jeho případě považovat jeho zemi původu za bezpečnou, v azylovém řízení ani v žalobě neuvedl.
36. Namítal, že jeho rodiče a nezl. sestra jsou žadateli o mezinárodní ochranu a že jejich žádosti s jeho žádostí úzce souvisí. Matka žalobce podala dne 3. 3. 2019 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, otec žalobce společně s nezl. sestrou žalobce podali dne 3. 3. 2019 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Žalovaný ve všech třech případech rozhodl tak, že se mezinárodní ochrana neuděluje.
37. Dne 5. 6. 2025 sice Krajský soud v Praze rozhodl rozsudkem ve věci rodičů a nezl. sestry žalobce tak, že se rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2023, č. j. OAM-158/LE-LE05-ZA19-R3-2019 a č. j. OAM-159/LE-LE05-ZA19-R3-2019, ruší a věci se vracejí žalovanému k dalšímu řízení, nicméně tato skutečnost nemá relevantní vliv na posouzení důvodnosti žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu.
38. K otázce zohlednění nejlepšího zájmu dítěte soud uvádí, že ve specifických případech řízení o udělení mezinárodní ochrany, v nichž nedochází k věcnému projednání žádosti, mezi které patří i zamítnutí žádosti coby zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, není správní orgán povinen zabývat se nejlepším zájmem dítěte. Z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž vyplývá, že nejlepší zájem dítěte má být zkoumán ve vztahu k přiměřenosti správního vyhoštění rodiče dítěte, což je otázka, která v azylovém řízení z povahy věci nenachází své místo (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 Azs 166/2016-28, usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2016, č. j. 8 Azs 83/2016-62, či ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 49/2020-32). Nebylo tudíž pochybením žalovaného, pokud se v napadeném rozhodnutí nevěnoval otázce nejlepšího zájmu dítěte, tj. nezletilého žalobce.
39. Soud se rovněž ztotožnil s odůvodněním žalovaného v napadeném rozhodnutí, že nelze předem predikovat, jaká bude situace branců na základní vojenské službě v budoucnu, až tato otázka bude aktuální pro žalobce, jelikož se jedná o velmi dlouhou dobu (viz str. 3 napadeného rozhodnutí).

40. Krajský soud se po pečlivém posouzení předmětné věci musel ztotožnit se závěry učiněnými žalovaným, přičemž v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
41. Krajský soud opakuje, že žalobce svá tvrzení nedoložil jediným důkazem, který by svědčil o určité hrozbě v zemi jeho původu. Dlužno dodat, že ani argumentace žalobce v žalobě nenabízela nic, z čeho by snad bylo možno určitou hrozbu (ve smyslu azylového zákona) dovozovat.
42. Na základě výše uvedeného soud uzavírá, že neshledal nezákonnost ani nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný srozumitelně a dostatečně odůvodnil i podložil svůj závěr o tom, proč v daném případě byly naplněny podmínky ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu pro zamítnutí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, tj. že byla splněna podmínka, že v případě žalobce lze považovat Arménii za bezpečnou zemi.

V. Závěr a náklady řízení

43. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
44. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu ani nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 19. srpna 2025

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce